

Lähemäen koulu 100 vuotta 11.10.2003

” Olet maamme armahin Suomenmaa... ”

Lettipäiset järjestäjätyöt rupattelemassa luokassa aamuuskareittensa lomassa. Uuni lämpiää luokan seinustalla, ulkona paukkuu pakkaneen. Pareittain istuttavat jyhkeät puupulpetit seisovat riveissä. Veisataan tuttuja virsiä koulupäivän aluksi ja lopuksi harmonin säestyksellä. Lähemäen koulun arki-aamua - tunnelma tuttu, turvallinenkin. Missä oikeastaan olenkaan? Ympärilläni on iloinen joukko juhla-asuissaan, kenties samantapaisin tuntemuksin. On satavuotiaan juhlahetki.

Opettajamme Erkki Setälän kirjoittaman näytelmän myötä elin hetken kansakoululuokassamme. Musiikin ja puheenvuorojen myötä palaan nykyhetkeen. Rehtorit vuorollaan luotaavat koulun tapahtumia läpi vuosikymmenten. Mukana on Erkki Setälän tuttu ääni ja vireät ajatukset omasta rehtorikaudestaan.

Onkohan meitä v. 61 3B luokkalaisia paljonkin täällä juhlassa? Mielessä käväisee ajatus sovitusta luokkakokouksesta. En ainakaan vielä ole tunnistanut ketään. Juon juhlakahvit, vaikka kello jo kutsuukin ”Vanhalle Pankille”. Kaksi ohikulkevaa miekkosta puhuvat myös luokkakokoukseen menosta ja arvailen mielessäni, keitähän luokkamme pojista he ovat. Mahdollisuuksia on liian monta. Päätän lähteä ottamaan selvää ja suuntaan kohti ” Vanhaa Pankkia ”

Kuppilan perältä löydän iloisesti rupattelevan pöytäseurueen. Erkki – opettajan ympärillä ovat Tuomas, Pauli, Rauni, Aila, Pirjo, Esko, Hannele, Markku, Jukka ja Eino. Istahdan pöydän pääty paikalle, vieressäni istuvaa mieshenkilöä en aluksi tunnista. On pakko kysyä: Jukka. Näin vierekkäin sitä istuttiin, kun koulutaivalta aloitettiin 1.B luokalla Toini Kuoppamäen ollessa opettajana Jutteleimme, muistelimme menneitä, käymme läpi nykyisiä elämäkuvioitamme, perheitämme, työtämme. Juttua riittää - 40 vuodessa on tosiaan tapahtunut paljon. Kenellä on ”varsi vahvistunut ” kenellä hiukset harvenneet, harmaantuneet tai olemus muuten vain muuttunut. Saamme tietää, että Pasi, Heikki, Pirjo ja Jouko ovat jo lopullisesti poissa joukostamme.

Aina ei koulussa ollut kivaa, välillä opettaja suuttui, oltiin jälki-istunnoissa, seisottiin nurkassa – taisipa sinne joku joskus unohtua opettajalta vähän pidemmäksikin aikaa. Silloin varmasti vihastutti. Mutta myös ihastuttiin. Näin ainakin Eikka, joka ilahdutti meitä paljastamalla lähes neljänkymmenen vuoden takaisen romanssinsa Ritvan kanssa. Vahvoja nuo lapsuuden vetovoimat, yltävät tänne viiden - kymppin toisellekin puolelle!

Mikaelin iltajuhla kutsui Erkki – opettajaamme. ”Tytöt halataan!” kuului Erkin ääni.

Lämmin kiitos Erkki Setälälle mukanaolosta luokkakokouksessamme, kaikesta vaivannäöstä kokouksen järjestelyissä ja ennen kaikkea kiitos kansakoulussa saaduista elämän eväistä. Hyvästelimme ja saattelimme opettajamme iltajuhlaan.

Me sitkeimmät jatkoimme kokoustamme vielä ja jäimme odottelemaan Tittaa (=Ritvaa). Titta toi tuulahduksia maailmalta, oli porhaltanut parin edellisen vuorokauden aikana aina Berliinistä Enonkosken kautta Mikkeliin. Keltaiset lettinauhat, vihreä villatakki ja ruutuhame – mielikuvamme Titasta kouluajoilta. Eikan ihastus!

Jatkoimme porinoita, Eikka tuli porukkaamme takaisin ja hauskaa oli. Taisivatpa toiset vielä jatkaa juhlamista aamupuolellekin. Kiitokset kaikille, erityisesti Eikalle ja Tuomakselle, koko idean isille.

Iloisiin tapaamisiin 2008 !

Anni